

Sygn. IV Nsm 418/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Styra

Protokolant: sekretarz sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 20.10.2017r. w Wieliczce

na rozprawie

sprawy z wniosku D. F.

przy uczestnictwie K. M.

o wykonywanie kontaktów

postanawia:

I. oddalić wniosek,

II. przyznać od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Wieliczce adw. A. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) tytułem wynagrodzenia za wykonywanie obowiązków pełnomocnika z urzędu.

Sygnatura akt IV Nsm 418/17

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 20 października 2017r.

D. F. wniósł o zagrożenie uczestniczki K. M. nakazaniem zapłaty kwoty 150 zł za każde uniemożliwienie wnioskodawcy spotkania z małoletnią N. F. w terminach wyznaczonych przez Sąd Okręgowy w Krakowie w wyroku z dnia 22 kwietnia 2015r. sygn.. XI C 242/15. W uzasadnieniu wskazano m.in., że wnioskodawca nie ma możliwości kontaktu z córką od grudnia 2016r.; uczestniczka nie odbiera od niego telefonów i „nie umożliwi rozmowy z dzieckiem”. Podczas pobytu w okresie świąt Bożego Narodzenia 2016r. zmuszony był zawiadomić policję. Wnioskodawca nie miał możliwości kontaktu z córką w okresie Ś. (...), analogiczna sytuacja miała miejsce w maju 2017r.

Uczestniczka wniosła o oddalenie wniosku, wywodząc w uzasadnieniu m.in., że nie ogranicza kontaktów D. F. z małoletnią córką; wnioskodawca korzysta ze swojego prawa nieregularnie i trudno z nim ustalić konkretne terminy kontaktów, gdyż kontaktuje się z zaskoczenia w ostatniej chwili; zdarzały się też sytuacje, że nie pojawiał się na umówionych terminach widzeń z córką N.

Bezspornym w niniejszej był następujący stan faktyczny:

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015r. XI C 242/15 orzekł rozwód małżeństwa K. M. (F.) i D. F., powierzając wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką stron N. F., matce K. F. ograniczając władze rodzicielską ojca do współdecydowania we wszystkich istotnych sprawach dotyczących wychowania dziecka. W pkt.

III wyroku Sąd rozwodowy „ustalił, że D. F. będzie miał prawo do kontaktów z małoletnią córką N. F. dwa razy w miesiącu w weekendy oraz dwa tygodnie wakacji letnich każdego roku”.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony D. F. i K. M. nigdy nie doprecyzowały w szczegółach sposobu realizacji kontaktów z małoletnią N. M.. Do grudnia 2016r. kontakty te odbywały się nieregularnie, co było związane z harmonogramem zatrudnienia D. F., który pracował za granicą przez okres półtora miesiąca, a do kraju wracał, co dwa tygodnie. Strony, więc ustalały każdorazowo telefonicznie, w jakim okresie i w jakim czasie D. F. będzie realizował spotkania z córką. W grudniu 2016r. strony ustaliły, że ojciec będzie realizował kontakty w dniach 17-18 grudnia, jednakże wnioskodawca nie otrzymał urlopu od pracodawcy w tym okresie. Pojawił się więc po córkę w dniu 21 grudnia 2016r., uczestniczka jednak odmówiła wydania dziecka. Dziecko nie zostało także wydane D. F. na święta wielkanocne 2017r. K. M. odmówiła wydania córki D. F. na weekendy w maju i czerwca 2017r. i nie wyraziła zgody, aby dziecko pozostawało z ojcem na noc pomiędzy sobotą, a niedzielą; kontakty nie odbyły się także w lipcu 2017r., gdyż dziecko nie chciało wyjść z ojcem.

Dowody:

- zeznania świadka R. M. K- 79,
- zeznania wnioskodawcy D. F. K-80,
- zeznania uczestniczki K. M. K-81.

Pismem z dnia 10 maja 2017r. D. F. wezwał uczestniczkę K. M. do zaniechania naruszeń prawa polegających na bezprawnym ograniczaniu jego kontaktów z córką N..

Pismem z dnia 5 czerwca 2017r. D. F. poinformował K. M., że chciałby zrealizować kontakt wakacyjny z córką w dniach od 1 lipca 2017r. do 9 lipca 2017r.

Dowody:

- pismo z 10.05.2017r. K-9,
- pismo z 05.06.2017r. K-12.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wiarygodnych zeznań świadka R. M. oraz zeznań stron D. F. i K. M., które w istotnych dla sprawy okolicznościach były ze sobą zgodne. Podkreślić należy, że zeznania R. M., męża uczestniczki, potwierdzają, że małoletnia N. F. istotnie nie była wydawana wnioskodawcy dla realizacji kontaktów. Te same okoliczności wskazywał D. F. i K. M.. Zeznania tych osób różniły się w zasadzie tylko oceną przyczyn, dla których wnioskodawcy nie wydawano dziecka. Świadek B. M. miała natomiast jedynie ogólną wiedzę o okolicznościach sprawy, potwierdziła jedynie, że D. F. nie była wydawana córka, nie była jednak w stanie umiejscowić w czasie tych zdarzeń, dlatego jej zeznania Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części potwierdzonej innymi wiarygodnymi dowodami. Wiarygodne natomiast były dowody z dokumentów tj. pismo z 10.05.2017r. oraz pismo z 05.06.2017r., których treści ani wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Procedura zmierzająca do „wygzekwowania” kontaktów z dzieckiem została podzielona na dwa etapy. Pierwszy etap został określony w art. 518¹⁵ kpc, zgodnie, z którym: jeżeli osoba, pod której pieczę dziecko pozostaje, nie wykonuje albo niewłaściwie wykonuje obowiązki wynikające z orzeczenia w przedmiocie kontaktów z dzieckiem, sąd opiekuńczy, uwzględniając sytuację majątkową tej osoby, zagrozi jej nakazaniem zapłaty na rzecz osoby uprawnionej do kontaktu z dzieckiem oznaczonej sumy pieniężnej za każde naruszenie obowiązku. W drugim zaś etapie, regulowanym w art. 598¹⁶ § 1 kpc sąd orzeka o nakazaniu zapłaty ustalonej sumy pieniężnej, jeżeli kontaktu są nadal utrudniane lub

uniemożliwiane. Postępowanie w niniejszej sprawie ograniczało się do pierwszego ze wskazanych etapów, który jest regulowany art. 598¹⁵ § 1 kpc.

Z cytowanego przepisu jednoznacznie wynika, że koniecznymi przesłankami wszczęcia procedury przewidzianej w art. 598¹⁵, jest po pierwsze ustalenie, treści zobowiązania rodzica pod pieczę, którego dziecko przebywa, w zakresie realizacji kontaktów z dzieckiem, po drugie ustalenie, że rodzic zobowiązany nie wykonuje lub co najmniej niewłaściwie wykonuje to zobowiązanie. Treść i zakres zobowiązania musi, więc być sprecyzowana w orzeczeniu sądu ewentualnie ugodzie sądowej lub mediacyjnej. Pojęcia „nie wykonuje” i „niewłaściwie wykonuje”, należy zaś interpretować, jako każde zawinione działanie zmierzające do utrudnienia osobie uprawnionej realizacji kontaktów z dzieckiem.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że w treści wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 22 kwietnia 2015r. XI C 242/15 nie nałożono na K. M. żadnego zobowiązania, które mogłoby być wykonywane w trybie przewidzianym w art. 598¹⁵ § 1 kpc. W szczególności, nie sformułowano obowiązku przygotowania dziecka do kontaktów i wydania ojcu. W tej sytuacji brak jest podstaw do zagrożenia uczestnikowi zapłatą oznaczonej kwoty pieniężnej za każdy przypadek naruszenia obowiązków, gdyż takich obowiązków na uczestniczkę nie nałożono. Rozważyć, więc należało, czy K. M. nie utrudniała swoim zachowaniem realizacji uprawnień wnioskodawczyni do kontaktów z córką N. F.. W tym zakresie jednak zauważyć należy, że treść uprawnienia określonego w pkt III powołanego wyżej wyroku, jest zbyt ogólna, aby mogła stanowić jednocześnie podstawę do określenia treści zobowiązania uczestniczki. W orzeczeniu, bowiem nie sprecyzowano weekendów, podczas których wnioskodawca będzie mógł spotykać się z córką, ani nie wskazano, nawet w przybliżeniu, tygodni przypadających w miesiącach wakacyjnych do realizacji kontaktów. W konsekwencji, D. F., aby mógł korzystać ze swoich uprawnień w zakresie kontaktów z córką, musiałby wcześniej uzgodnić sposób realizacji uprawnień z matką dziecka K. M.. Brak, zaś porozumienia między stronami wyklucza realizację kontaktów określonych w wyroku rozwodowym. Uczestniczka, nie może, jednak być „karana” za brak porozumienia z byłym mężem, co do realizacji przez niego kontaktów z córką N. F.. W konsekwencji nie można zarzucić uczestniczce, że swoim zachowaniem utrudnia wnioskodawcy realizację uprawnień określonych w wyroku z dnia 22 kwietnia 2015r. XI C 242/15, w zakresie kontaktów z dzieckiem, gdyż wskazane orzeczenie nie może być wykonane bez wcześniejszego porozumienia pomiędzy stronami, co do szczegółowej treści uprawnienia. Dlatego też wniosek został oddalony.

Przyznając od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Wieliczce wynagrodzenie dla pełnomocnika z urzędu adw. A. P. stosowano § 10 pkt 4 oraz § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.